

Sygn. akt II K 513/18

PR 2 Ds 730.18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia (...) roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: (...)

Protokolant: (...)

po rozpoznaniu w dniach (...) roku i (...) roku sprawy (...) syna (...) i (...) z domu (...)

urodzonego (...) w (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu (...) roku w miejscowości (...), gm. (...), woj. (...), na drodze nr (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. 1,23 mg/l i 1,11 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny marki (...) o nr rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem (...) II wydział Karny sygn. (...)z dnia 26.03.2012 roku za prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości **to jest o czyn z art. 178a§1 i 4 kk**

o r z e k a

I. w ramach zarzuconego czynu oskarżonego **S. W.** uznaje za winnego tego, że w dniu (...) roku w miejscowości (...), gm. (...), woj. (...), na drodze nr (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. 1,23 mg/l i 1,11 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny marki (...) o nr rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym to jest czynu z art. 178a§1 kk i za to na podstawie art. 178a§1 kk skazuje go na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wysokość każdej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

II. na podstawie art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 43a§2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 (pięć tysięcy) złotych;

IV. na podstawie art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 513/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu (...) r. w miejscowości (...) prowadził pojazd mechaniczny marki (...) o nr rej. (...) na drodze publicznej. Około godziny 08:00 kierujący został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariusza Policji (...) w związku z podejrzeniem przekroczenia przez niego dopuszczalnej prędkości jazdy. Z uwagi na to, że od (...) (...) wyczuł woń alkoholu, poddał go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie wskazało wyniki: I badanie 1,23 mg/l, II badanie 1,11 mg/l.

(...) ma (...) lat, osiąga dochód w wysokości 2000 złotych z pracy w (...) i jest (...). Nie był (...).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie notatki urzędowej (k. 1), protokołu badania stanu trzeźwości (k. 2), świadectwa wzorcowania (k. 3), karty karnej (k. 11), odpisu wyroku nakazowego (...)z dnia 26 marca 2012 r. sygn. akt(...) (k. 17), informacji o statusie osoby w ruchu drogowym (k. 23), notatki urzędowej (k. 41), kserokopii dowodu wpłaty (k. 47), zeznań świadka (...) (k. 13-15, k. 43) oraz wyjaśnień oskarżonego (...) (k. 19-21, k. 42).

Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym (k. 19-21) oskarżony (...) przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Przesłuchiwany w postępowaniu sądowym (k. 42) oskarżony (...) przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że jechał w stanie nietrzeźwości w maju 2018 r. samochodem marki (...). Wtedy został zatrzymany do kontroli. Było to w (...). Dodał, że w 2012 r. został skazany przez(...)za jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości, zapłacił jednak grzywnę, świadczenie pieniężne oraz koszty sądowe w całości.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego (...) zasługują na wiarę w całości, gdyż są one szczere, spójne, konsekwentne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu. Jego wyjaśnienia w zakresie wykonania przez niego w całości wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim natomiast znajdują potwierdzenie w karcie karnej, notatce urzędowej i kserokopii dowodu wpłaty.

Sąd uznał za wiarygodne także zeznania świadka (...). W ocenie Sądu wersja zdarzenia przez niego podana jest spójna i logiczna. Świadek jest funkcjonariuszem Policji, czyli osobą pełniącą zawód zaufania publicznego, a także dla oskarżonego obcą, więc nie miał żadnych podstaw do składania nieprawdziwych zeznań obciążających .

Sąd obdarzył wiarą wszelkie dowody pozaposobowe, które zostały sporządzone lub przygotowane rzetelnie, przez uprawnione podmioty i nie były kwestionowane przez oskarżoną w toku procesu.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody łączą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu zabronionego oraz jego wina nie budzą żadnych wątpliwości.

Jedynie opis czynu oraz jego kwalifikacja prawna wymagała dokonania przez Sąd stosownej zmiany. Oskarżonemu bowiem zarzucono popełnienie czynu zabronionego typizowanego w art. 178a § 1 i 4 kk. Czyn ten polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości i będąc m.in. uprzednio już prawomocnie skazanym za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Występek z art. 178a § 1 i 4 kk jest typem kwalifikowanym do występku

z art. 178a § 1 kk i podlega surowszej odpowiedzialności karnej. Oskarżyciel publiczny przypisał oskarżonemu popełnienie typu kwalifikowanego z uwagi na to, że był on już wcześniej skazany z art. 178a § 1 kk przez Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim, co też wynikałoby z karty karnej. Należy jednak zauważyć, że wyrok tego sądu uległ już zatarciu z mocy samego prawa, co nie zostało przez oskarżyciela zweryfikowane. Przedmiotowym wyrokiem oskarżonemu wymierzono karę grzywny, a także orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat i świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 100 złotych. W myśl art. 107 § 4a i 6 kk w razie skazania na grzywnę zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem roku od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania, zaś jeśli orzeczono środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed jego wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem wykonania. Jak wynika z karty karnej oraz notatki urzędowej oskarżony wykonał karę grzywny w dniu 10 maja 2012 r., tak więc rok wymagany do zatarcia, gdyby wobec oskarżonego nie orzeczono środków karnych, upływałby w dniu 10 maja 2013 r. Oskarżony wykonał też środki karne. Świadczenie pieniężne

w kwocie 100 złotych uiszczył w dniu 15 maja 2012 r., co potwierdza dostarczony przez niego dowód wpłaty. Zakaz prowadzenia pojazdów przestał zaś obowiązywać w dniu 30 stycznia 2015 r., bowiem orzeczono mu go na okres 3 lat, ale na jego poczet zaliczono mu okres od dnia zatrzymania mu prawa jazdy. Ponadto okoliczność tę potwierdza fakt, że na dzień zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania oskarżony posiadał prawo jazdy, co wynika z zebranej dokumentacji, jak

i zeznań świadka. Zgodnie z art. 106 kk z chwilą zatarcia skazania uważa się je za niebyłe. Zatem od dnia 31 stycznia 2015 r. oskarżonego należy traktować jak osobę niekaraną, a to

w konsekwencji nakazuje przyjąć fikcję, że oskarżony w dniu zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania prowadził samochód w stanie nietrzeźwości po raz pierwszy w życiu, co wymagało zmiany opisu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej

z art. 178a § 1 i 4 kk na art. 178a § 1 kk.

I tak, swoim zachowaniem oskarżony wyczerpała ustawowe, przedmiotowe jak

i podmiotowe, znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 1 kk. W myśl tego przepisu – karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat dwóch – podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Zgodnie z art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Jako, że oskarżony (...), jak ustalono, prowadził pojazd mechaniczny po drodze publicznej, a przeprowadzone badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało wyniki ponad 0,25 mg alkoholu

w wydychanym powietrzu, przyjąć należy, że (...) kierował samochodem znajdując się w stanie nietrzeźwości. Oskarżony w toku postępowania samego wyniku badania nie kwestionował.

Przystępując do wymiaru kary Sąd miał na względzie dyrektywy określone

w art. 53 kk, nakazujące brać pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu oraz okoliczności łagodzące i obciążające. Kierując się wskazówkami określonymi

w art. 115 § 2 kk Sąd miał na uwadze, iż oskarżony popełnił zarzucany mu czyn umyślnie

i w zamiarze bezpośrednim, albowiem jako osoba dorosła miał on całkowitą świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Stopień winy oskarżonego jest zatem znaczny. Podobnie znaczny jest stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Okoliczności obciążających Sąd nie dostrzegł, zaś do łagodzących zaliczył jego uprzednią niekaralność i przyznanie się do zarzucanego mu czynu.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że karą właściwą dla oskarżonego będzie kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda, będąca odzwierciedleniem stopnia społecznej szkodliwości czynu z uwzględnieniem okoliczności łagodzących.

Orzeczenie zakazu prowadzenia przez oskarżonego wszelkich pojazdów mechanicznych na okres nie krótszy niż trzy lata było obowiązkowe w świetle dyspozycji

art. 42 § 2 kk. Ponadto obowiązkowym było orzeczenie w stosunku do oskarżonego świadczenia pieniężnego w wysokości co najmniej 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej na podstawie art. 43a § 2 kk. Okres orzeczonego zakazu oraz wysokość świadczenia pieniężnego Sąd dostosował do całokształtu okoliczności sprawy.

Mając na uwadze stan majątkowy oskarżonego, Sąd uznał, że względy słuszności przemawiają za tym, aby zwolnić oskarżonego z ponoszenia kosztów sądowych i obciążyć nimi Skarb Państwa.

W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w sentencji.